

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

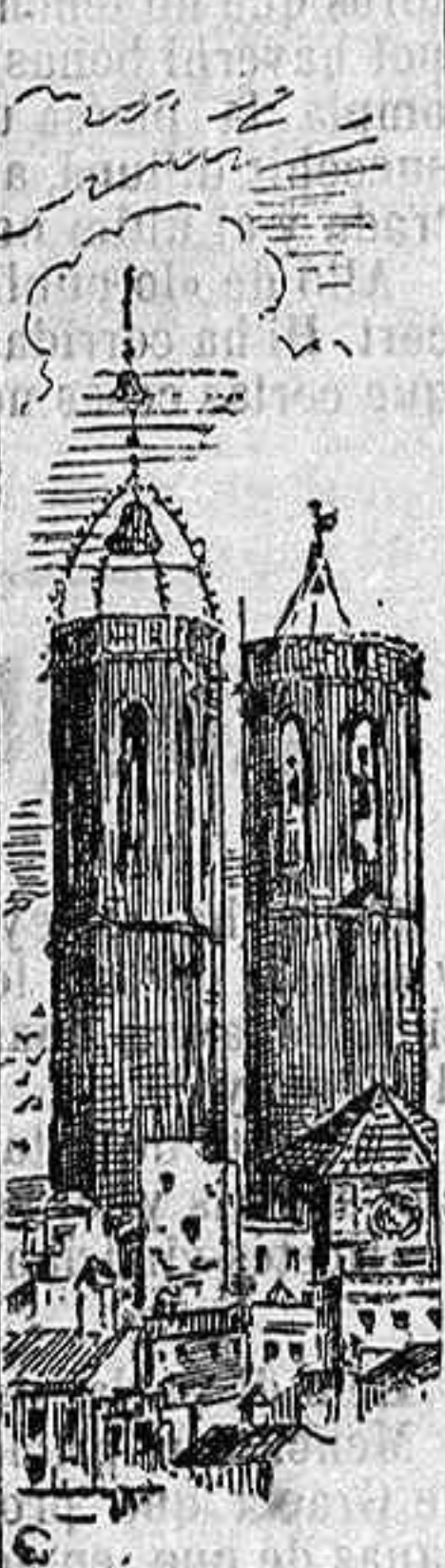
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

C. GUMA Y FRUYTA DEL TEMPS.

C. Gumá, com saben tots els lectors de la *Campana de Gracia*, es lo nom literari de Julio Francisco Guibernau; y aquest Guibernau, per si no 'l coneixen, es un xicot simpàtic a tot serho, moreno, de ulls negres, barba crespada, caràcter afable, y modestas pretensions.

Lo seu ofici es de fadri argenter; lo seu entreteniment més grat es la producció de un'altra mena de joyas, las joyas de la poesia. Va comensar, com qui diria, per riure, enviant versos com tants altres, al popular periòdich *La Campana*, guardant durant molt temps l'anònim, y acompanyantlos un dia de una carta que deya en sustancia:

«Sr. Director: si 's comprometen a insertármela, cada senmana 'ls enviaré una poesia.»

En la correspondencia particular de la *Campana* se 'l hi contestava:

«Sr. C. Gumá: si la poesia que 'ns envià cada senmana, val més que las altres que rebém, no dupli que se 'l hi insertará.»

Desde llavors, ab molt contadas escepcions y aquestas fillas de la voluntat del poeta, cada senmana la firma C. Gumá ha vingut donant interès a una columna del més popular dels nostres senmanaris. Si 'l públich ho ha prés bè, no cal sino preguntarho als lec-

tors de la *Campana*. C. Gumá es avuy un nom popular.

—Bè, si, deyan alguns: aquest Gumá versifica bè, tè facilitat, tè travessura, sab treure partit de qualsevol assumpt. Pero y qué més?

«Qué més? Agafin lo llibre *Fruyta del temps*, gástins deu ralets que no 'ls doldrán; regirin las vuitanta poesias que proximament conté en sas 224 planas y assombrats; anirán girant fulls, admirant la penetració, l' exquisitat de pensaments y d'imatjes, l' originalitat dels conceptes, la fecunditat de la fantasia que l' autor revela; y quan arribin al final; no 'n tinch cap dupte, saludarán a un verdader poeta.

Potser no trobaran en lo modern renaixement literari catalá, cap altre jove, que tot s' ho degui a si mateix, y que més ràpidament y ab una audacia més afortunada, arribi a tractar assumptos verdaderament trascendentals, ab la seguretat, ab l' aplòm y ab la destresa de execució, que brillan en totas las composicions del volum de que 'ns ocupém. En lo fondo de totas ellas s' hi descubreix un observador felis; en la forma un artista. No hi ha aquellas expressions rebuscadas que alguns emplean; pero en cambi están escritas en un catalá que tothom 'l enten. Son concisas y ván rectas al seu objecte. Per valernos de una imatge dirém que no son de planxa estiraganyada, son d'or masís.

«Ne volen algun exemple?
Vagin llegint.»

«Qui podria coneixe quantas voltas ha passat per ta boca aquest dols si que are 'm donas, besantme tremolosa ab tos melosos llabis de rubí?

«Qui podria contar quantas vegadas eixos llabis ardents que m' han besat abrusats per viu foch també, com ara, en los llabis de un' altre s' han posat?

«Quan del mar sossegat las puras ayguas vá raijant de una quilla 'l verdós tall, qui diria las voltas que altres quillas han passat per damunt del fresch cristall?»

«Pensament delicat que sembla després de la més castissa poesia alemana!»

«Es vritat que avuy lo món está tant plé de egoisme que si Jesucrist tornés a predicar l' armonia, los actuals faritzeus per combatre sas doctrinas, sens duplar, per segon cop a Deu crucificarian?»

—No: lo progrés es patent; las costums se suavisan, no 'l clavarian en créu no més... l' afusellarian »

—«Lo miracle es molt cert.—Jo no 'l vaig veure y no 'l crech.—S' ha de admetre com jo dich.
—No, jamay —Donchs ¡al foch qui no vol creure!
(Aixó era 'l temps antich.)
—Lo fonógrafo parla; en ell se troba convertida la véu en llibre etern.
—Jo com no ho veig no ho crech.—Donchs ¡a la proba!
(Aixó es lo temps modern.)

Un sabi estudiant sens mida treballant plé de negit, buscava de dia y nit l' élixir d' eterna vida.

«Mil cops havia pensat, realisar son somni hermós, y mil cops s' havian fos los fruyts de sa activitat.
«Al fi un jorn va conseguí lo que tant y tant volia, y al tenirho, de alegria lo pobre home va morí.»

«Han llegit may un quènto més deliciós?»

Pero vostés dirán: «Tot aixó son *miniaturas*.»

Ab gust voldriam donarlos una idea de las composicions més serias del volum, com *Una sor*, *Un condemnat a mort*, *Epístola moral*, *Llum y sombra*, preciosa inspiració y moltas altres, facilis, espontaneas, plenas de primors; pero l' espay no ns' ho permet.

Per la seva agudesá permeti l' amich y dispensins lo lector, si es que no 'ns ho agraeix, que reproduhim la següent:

ELLA.

Podrá en un punt discutible trobarse conclusió exacte, mes quan de la dona s' tracta la conclusió es impossible.

Uns ab entussiasme etern sas virtuts probar pretenen, mentres tant que altres sostenen qu' es un agent del infern.

Qui d' entre ells jutja ab rahó es difícil de establir: qui absolutament pot dir aixó es dolent y alló es bó?

Lo llamp que ab rojas llansadas aixafa, mata y derruheix; no es lo mateix llamp que uneix las nacions més apartadas?

Nostra rahó desatina quan sas qualitats aprécia; si aquí veu una Lucrecia, troba allá una Messalina.

No s' pot resoldre en final si ella es perniciososa ó bona: es cert que sense la dona cap home 'n diria mal;

mes com no s' ha dit per ara

si sense ella pot passarse.
l' unich que pot comprobarse
es que 'ns resulta molt cara.

Diners, salut, benestar,
tot se gasta al costat seu;
per un plaer, un goig breu
nos porta un any de pesar.

L' esperit més ferm s' estrella
davant sa potent influència,
nos amarga la existència
y nostra existència es d' ella.

Los fruits del treball ardit,
nostres béns, tot ho malgasta ..
y lo pitjor es quan gasta
més del que dona 'l marit.

De tanta frase ampulosa
com per ella hem inventat,
cap se diu ab més vritat
que la de ma cara esposa.

Cara filla, cara mare,
cara soltera y casada;
per totes parts estudiada
sempre trobarém qu' es cara.

Mes... ¿no ha de ser nos cara ella
si Déu lo mon al crear,
ja al pobre Adam va arrancar.
per formar-la una costella?

*

Un dolor tenim no més al deixar la ploma; y es la
dificultat de donarlos aquí mateix una idea de tot lo
volúm. Aquest s' ha de llegir tot, tot enterament. Per
los retalls se coneix la bondat del panyo: judiquin
donchs, y contin ab que no hém triat, sino qu' hém
prés lo que 'ns ha vingut a la mà.

La fruyta del temps es d' aquella que no 's tria;
tota es de primera.

Are no falta sino que vostés, y qui diu vostés, diu
lo públich en general, alentant al talent, com es degut,
procurin que donga molta fruyta un arbre de tant
bona mena.

P. DEL O.

NOCTURNO.

Es fosch com lo paradero d' un empleat que haja
distret uns quans milers de duros. A la cuenta sembla
que al cel també están per economisar.... llums.
Lo vent xiula tant com la concurrencia del gallinè del
teatro Escorxador: uns núvols voluminosos, pero molt
més voluminosos que un popular regidor de actualitat,
se pasejan per l' espay.

Del campanar de Sarríá ne saltan las onze. La esce-
na passa a una fonda de la carretera del nom de la dita
població. Una nena recotzada dalt a la galeria, procura
atravesar la fosca ab sa mirada de foch. Ja fa una
hora que espera llensant queixas al vent; pero aquest
no 'n fa cas y com si digués: «Aquí me las den todas»
continua bufant que es un contento.

Tocan dos quarts de dotze y la nina encara espera.
S' impacienta, suspira; pero al cap d' un rato torna a
consolarsa pensant que potsés a n' aquella hora ja no
corren tranvías y son ayant hi haurá hagut d' aná a
pata. Al cap de vall se sent a un balanci que hi ha
allá mateix y hi fa petar una bacayna, y 's torna a des-
pertar y altre cop torna apoyarse ab la balustrada.

Per fi distingeix un bulto baix lo jardí. Es ell! se
diu y se agafa la bata pel cap de vall y de puntetas
baixa per la escalinata que hi condueix. Lo bulto ja
era més aprop; a ella ja no li cab dupte qu' es ell y se
atura per darli una sorpresa... Aixís que 'l tè al costat
se tira sobre ell... y ressona un crit d' espant...

La lluna il·lumina la escena.
La nina està abraçada ab lo cotxero de la casa, que
venia de donar pinso als animals tancats a una esta-
bla del cap de vall del jardí y 'l pobre lázaro está que
véu visions, ella 's desmaya y...

Tableau.

A. SOLÀ Y VIDAL.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

La present no 's refereix a cap personatge; se refe-
reix a una época.

Per primera vegada havia plantejat a Espanya
l' eminent Castelar lo servey obligatori. Ja sab tothom
que 'l nostre país, desgraciadament, es la terra dels
abusos, y contra 'l dolor de anar a servir hi havia 'l
consol d' escaparse de las molestias del quartel ó dels
perills de la companya, valentse directa ó indirectament
de l' influència.

Per escaparse, no hi havia més que passar a ser
ordenansa ó escribent.

Un dia un sargento passava llista:

—«Fulano de tal»; deya, y l' hi responian—«Está en
la oficina».

No havia passat encare mitja llista, y l' hi havian
respost «Está en la oficina» tantas vegadas, que 'l
sargento, plegant lo paper y ficantse a la butxaca,
exclamá:

—Ea, muchachos: a la oficina todos, y el que no
sepa escribir, que eche arenilla.

Com anécdota militar, aquí 'n tenen un' altra rigo-
rosament històrica.

Los carlins atacavan l' heroica vila de Puigcerdá.
Se trobavan en la població alguns soldats esce-
dents, y a falta d' arma de foch, se 'ls doná una forca
de pajés ab puntas de ferro, encarregantlos que la
fessin servir en lo moment en que l' enemich tractés
de assaltar la plassa.

Entre aquests soldats n' hi havia un de petit com
un trompitxo, andalús, qu' estava esperant l' hora
d' entrar en joch.

—Mi capitán, vá dir ab viva al veure passar a un
oficial: a los que enliste los quiere V. dentro ó
fuera?

L' actual rey de Portugal, D. Lluís, quan no era
més que infant, anava a París ab freqüencia, y no
anava a París una sola vegada, sense que visités a
Rossini. Lo pare de D. Lluís era aficionadíssim al art
diví; D. Lluís també.

Aquest, cada demati ja se sabia, s' asseya al piano
y tocava en lo quarto del gran mestre, las més conegudas
melodias de las sévas óperas.

—Ah! digué un dia: la má dreta prou vá bè; pero la
l' esquerra! No se tocar més que dos notas, sempre las
mateixas.

—Si, ja 'u veig, digué Rossini: la tónica y la domi-
nant.

—No se com s' anomenan; pero observo que sem-
pre, sempre son las mateixas: aixó no cambia.

—Monsenyor, respongué Rossini: aixó no proba
sino la vostra fermesa de carácter.

LO NEGRE Y LO NEGRER.

Un ne tè negra la cara;
negra la pell, just carbó,
y es, tenint l' ánima pura,
per ser negre esclau del mon.

L' altre es blanch com la nevada
tot ho ferma, ho fa esclau tot,
mes la séva ánima es negra,
nit sens lluna, tot foscor.

Digáume are ánimas bonas,
mares dolsas, cors d' amor:
Digáume, digáume totas:
¿Quin es més negra dels dos?

M. OLIVER.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Sent l' época de firas per forza 'ls empresaris han de
guarnir la parada. Passan forasters, y encare no n' hi
ha prou per tothom, sobre tot de aquells que gastan.

Renuncio desd' are a descriure ó citar espectacles
coneguts, per referirme unicament a las novedades y
d' entre aquestas a las que han cridat més públich.

De tot lo género d' istiu, com es natural, lo Circo
equestre se n' ha endut la palma y la plata. Se com-
pren: més ó menos destrossadas las comedias ¿quin es
lo poble que no té companyia de aficionats? En cambi,
¿quan tornarán a veure 'ls forasters artistas com los
acróbatas, gimnastas, equilibristas y amassonas del
Circo equestre? ¿Y 'ls germans Daré? Y sobre tot ahont
trobarán una pantomima com *Una festa nocturna en
Pekin?*

Vá ser una gran idea la de fer saltar, brincar y bal-
llar a tota la companyia corretjada y aumentada ab
unas quantas bailarinas, d' aquellas que matan. Es un
espectacle deliciós, montat ab propietat y luxo. Lo
quadro final es espléndit. Y las entradas també ho son:
l' un ple darrera del altre, de manera que l' empresa
acabarà la temporada y 'ls dits l' hi farán mal de tant
contar diners.

La célebre Donadio ha donat cinch ó sis funcions,
una d' ellas al Circo y las demés al Liceo. Repertori:
Barbero, Sonámbula y Dinorah. Qualitats indescripti-
bles. Es una cantant maravillosa. ¿Quina flexibilitat de
garganta! ¿Quina puresa! ¿Quina elegancia! ¿Quina agi-
lidad! Vaja, 'ls rossinyols y 'ls canaris, que 's desin.

Pero aixó si, es una artista que 's fá dir *si senyora*:
cinch cents duros per funció.

—Té una véu argentina deya un admirador.

—No, responia un altre; la tè d' or, ó millor dit la
tè de bitllets de banch.

Van secundarla molt dignament un tenor de qual
nom no 'm recordo, lo barítono Ciapini, y sobre tot
lo baix Meroles, país nostre, dotat de grans facultats
y que cada dia progressa. Té una véu pastosa, exten-
sa y de timbre agradable, frasseja admirablement, y
quan s' encarrega de un paper, sab caracterisar-lo ab
verdader talent artístich.

Lo Teatro Principal necessitava una remonta y la
nova empresa Gimeno-Brugada l' ha portada a cap ab
verdader acert. Lo saló del vestibul, los corredors, l'
escala y sobre tot los palcos han sigut millorats en un
ters y un quint en punt a comoditat y elegancia. En
l' escala hi ha dos grans miralls que donan lloch a las
més graciosas equivocacions.

Lo teatro, aixís restaurat, s' ha obert a la companyia
italiana de la Marini.

Ja coneixen a la célebre actris y als demés actors
que la secundan: ademés la gran varietat que dona a
las funcions fá que no la poguem seguir com desitja-
riam.

Fins are l' hém vista y l' hém admirada en tots los
géneros: en *La Stranniera* de Dumas hem vist a la do-
na digna fins a la sublimitat; en *Dora y Fernanda* de
Sardou la dona ingénua y la intrigant respectivament;
en la *Védova* nos ha fet reviuire la frívola galanteria
del sigle passat; en la *Serva amorosa* ha vensut las
dificultats de un género que ha passat de moda, in-
fundint la vida ab lo seu geni, a un verdader cadá-
ver; en *El Suicidio* nos ha posat la pell de gallina.
¿Quin talent més privilegiat! Tots los géneros l' hi es-
cauen, tots los caràcters l' hi son fàcils. No es una
artista que agrada; agradar es poch: es una artista
que assombra. Agafa y domina 'ls conjunts com nin-
gu més, y en quan als detalls los broda ab un primor
qu' encanta.

La secunda una companyia intel·ligent entre la qual
sobresurten en Ceresa, en Cola, en Zoppetti, en Pie-
troti, etc., etc., tots ells actors concienzuts que cada
dia guanyan més y més las simpatias del públich.

De manera que avuy per avuy lo teatro del Plá de
las comedias es verdaderament lo TEATRO PRINCIPAL de
Barcelona.

Are jo 'ls parlaria de las corridas de toros; pero
aquesta vegada m' haurán de dispensar: lo senyor
empresari no vá recordarse de nosaltres, y en part vá
fer bè: a corridas tant dolentas y tant mesquinas més
val no invitarhi a la premsa: al cap de vall per
compte de divertir, marejan y cansan.

Jo crech que 'l públich acabarà per retreure's de
assistir al torin, si la empresa no muda de sistema. Ab
toros que no tenen l' edat, y un servey detestable no
pot haverhi bonas corridas. Si 'l públich per sorpresa
ompla la plassa un dia, a la següent corrida, com vá
succehir dilluns, ab prou feynas se reuneix mitja en-
trada y al últim no hi anirà ningú.

Alló de «lo públich no se 'n recorda» no es del tot
cert. Hi ha corridas tant dolentas y gent tant escamada,
que certas cosas no las olvidan may més.

N. N. N.

ESQUELLOTS.

¿No hi ha remey! Los convidém a menjar bunyols,
y a pesar de tot, los forasters venen. ¿Qué succehiria
si 'ls donavam unas festas dignas de la segona capital
d' Espanya?

La Junta de notables fá bè no cridant massa l' aten-
ció: si aixís y tot venen, llavors se compliria l' adagi:
«Hostes vindrían que de casa 'ns treurían.»

Hém de parlar de lo hò que hi ha hagut.
Mencionem primer de tot la gran cascada del Passeig
de Gracia que produhia un gran efecte. Fins fá venir
ganas de que en aquell mateix siti se n' hi fassa una
de debó.

L' embalat de la *Nova Mercè* era suntuós y un mo-
delo en lo seu género. Lo jardí de que estava precedit,
ab una cascada y un grupo de palmeras semblava fet
per art de bruixeria. ¿Bè pel Sr. Oliva!

La font lluminosa de Plá de Palacio, deguda al se-
nyor Escuder també produhia molt bon efecte, y l' actiu
y popular industrial mereix un aplauso.

¿Qué més? ¡Ah! De tots los festeigs, l' unich verda-
derament digne de Barcelona, fou lo tribut que las
societats corals euterpenses pagaren al immortal Clavé.
Recordo que al rompre l' orquesta, milers d' aucells-
qu' estavan ajorats als arbres, ván alçar lo vol produ-
hint un efecte fantástich é indescriptible.

No 'ls parlaré dels gegants vestits de xinos, ni de la
Patum de Berga.

Aixó qu' era dolent, vá sortir cada dia.

Lo reparto de limosnas de 'n Sellarés, vá reduhirse a
donar pans lo primer dia, y 'ls altres, bitllets de la rifa
dels Amichs dels pobres.

—No hi ha res que alimentí tant com l' esperansa.

Conversa:
—D. Emilio ¿vol fer lo favor de dirme qu' es aixó
de la casa de lactancia?

—Una casa de didas.

—De didas?.. Donchs diga que al cap de vall als forasters nos venen á tractar de criaturas.

S' havia anunciat pèl dilluns una corrida de burros, y no vá ferse. Després vá anunciarse pèl dimars y no vá ferse tampoch.

—No saben perquè? Per falta de burros.
Vaja senyors de la Junta: valia la pena de que vos-tés suplissen aquesta falta.

Y á propòsit: dilluns per veure la anunciada corrida de burros s' havia reunit al antich Passeig de Sant Joan un concurs molt numerós. Van caure quatre gotas y la gent vá dispersarse corrent.

—Miréu, com corren, cridava un mistaire. ¡Y encare deyan que no hi hauria *corrida* de burros!

En una certa casa del carrer del Arch del Teatro hi havia una llum eléctrica.

—¿No veyéu? deya un foraster: los barcelonins sembla que volen electricarnos.

Las regatas, á l' hora en que escribim, sembla que s' han deixat corre.

La Junta de firas y festas havia de donar un premi als vencedors, y vá oferirlos una bandera.

No 's pensin poch, una bandera de bayeta.

Potser si 'ls de las *regatas* haguessin *regatejat* n' haurian tret alguna cosa més. La Junta era molt capás de donarlos ademés los retalls de la bandera, per veure si 'n sortian unas faldillas per la criada.

Res més admirable que 'ls archs de la Rambla.

N' hi havia de tant torts que semblava que volian fugir per no fer un paper ridicul.

Los archs, los constructors y la Junta, tots mereixen un mateix cástich.

Mereixen que 'ls passin per l' adressador.

¿Y 'l gran *torneo*?
No vulgan saberho. Caballers reclutats á las tabernas de la Barceloneta, patjes recullits sota de las barcas, y heraldos d' aquells que agafan bona véu venent per las cantonadas los productes de una liquidació y cridant. ¡Ela, caballers! Triéu y remenéu, á ral la pessal.

Me sembla que si per compte de anunciar lluyta de llansa y rinya d' espasa y daga, haguessin anunciat rinya de ganivet, tot hauria anat de un' altra manera.

La pluja que vá caure alguns dias no estava anunciada en lo programa, y no obstant un barceloní antich deya:

—Jo ja 'u sabia que havia de ploure, y plourá sempre mentres fassan aquestas festas.

—Perqué?
Y ab véu baixa afegia:

—Es l' Eularia que 's venja.

En las barracas de la Rambla de las Flors hi havia un venedor de biblias que anava expendint ab tota tranquilítat los seus productes.

Una cáfila de gamarusos, procedents del Seminari, van tractar de posarli la por al cos, armanli discussió, y 'l venedor, ab molta sanch freda responia:

—Esta biblia no es para Vdes.; esta biblia no es la biblia de los curas, ni de los carlistas: es la biblia de los cristianos.

—Fuera! Fuera! cridava 'l públich, y 'ls aprenents de capellá 's retiravan ab la qua entre las camas.

Recullit al vol:

—¿A quin teatro 's pot anar aquesta nit? pregunta-va un foraster.

—Vajin al Circo de caballs.

—¿Que fán lo Tenorio?

Davant del pabelló de la Junta, situat á la Plassa de Catalunya.

—¿Qué fán aqui Geroni?

—Una tómbola?

—¿Com dius? ¿Una tómbola? Ja veurás, pèl que puga ser anemse'n; no fós cas que 'ns fessin tómba á nosaltres.

L' Ajuntament ha deixat de celebrar sessió durant las festas.

Ja se sab: als nostres regidors, lo fer festa, es lo que 'ls hi vé més de gust.

¿Varen llegir lo programa? ¿Y després han vist las festas?

Molts anuncis y molta gofia: no s' ha fet ni la meytat de lo que vá dirse que 's faria.

Lo *Diari Catalá* vá trobar la frase justa per donar una idea de aquest programa tot plé de cosas esborradas.

«Sembla la llista del café Nou, á las dugas de la nit.»

QUÈNTOS.

Un jove era aprehensiu y avaro. Sempre se l' hi figurava qu' estava malalt y en cambi l' hi dolian los diners de la visita. Per sortir del pas vá adoptar un sistema: emprendre á tots los metjes coneguts que veyá pèl carrer y dispararlos una série de preguntas.

—Los metjes, deya, á casa seva cobran; pero al carrer ho fan de franch.

Un facultatiu que ja comensava á estar cansat de aquesta mónita, un dia vá pendre una resolució per escarmentarlo.

—M' alegre molt de trobarlo, vá dirli al metje, veyentlo passar per la Rambla: ja fá temps que 'm sento molt molestat.

Lo metje vá respóndreli.

—A veure tanqui 'ls ulls... y tregui la llengua.

Lo pacient vá ferho, y al cap de un rato veyent que ningú l' hi deya res, vá obrirlos, y 's trobá rodejat de un grupo que s' estava torrent de riure.

En una barraca de bany, un parroquiá després de buscar una bona estona, diu, dirigintse á un mosso:

—Noy, mira, que m' han robat lo pantalon.

—Impossible, senyor, aquesta barraca es de confiansa: vaig á veure si 'l trobo.

Al cap de mitj quart de mirar y remanar lo mosso torna y diu ab aire convensut:

—¿Está bèn segur de que no se l' ha deixat á casa seva?

Uns senyors de ciutat prenen á una dida de Gratallops.

Un dia cap al tart la duhen á passeig y la dida no fá mes que mirarse la lluna.

—¿Y que se sembla á la del mèu poble! exclama dirigintse á la senyora.

La senyora 's posa á riure, y respon:—Es natural: qué no sabs qu' es la mateixa?

—Senyora, respon la dida, encare que siga de Gratallops, no soch tant tonta com vosté 's figura.

En un restaurant á la moda:

—Garson, porta la nota.

—Aqui la té senyor.

Lo parroquiá, qu' en qüestions ortográficas es molt totat y posat, la mira ab deteniment y fá una mueca de disgust...

—¿L' hi falta alguna cosa? pregunta 'l mosso.

—Costella sense t,

—Deixi, ja l' hi posarém.

Y al cap de un rato torna ab una adició que deya:

—Un thé, dos rals.

Un subjecte que ha entrat de poch á la policia y que no té encare 'l despejo del ofici, emprén á un tipo mal carat y l' hi diu.

—Ensenyéume 'l papers.

—No 'n porto, respon l' altre ab la major sanch freda.

—Ja teniu sort de aixó, que si 'ls duyau y no estavan en regla, avuy aniriau á dormir á la cangri.

Un senyor molt entés en los seus negocis, pero que ni menos está enterat del procediment que s' emplea per grabar las láminas, preguntava un dia á Apeles Mestres:

—¿Cuantas Campanas venen?

—De vint á vinticinch mil.

—Y vosté las dibuixa.

—Si senyor.

—Borrango, y ¿d' hont se trèu lo temps per fer de vint á vinticinch mil dibuixos cada senmana?

Parlant un home de pessetas ab un polítich que rebia grans atachs é insults dels seus enemichs, l' hi deya:

—Aquestas murmuracions, lo millor es despre- ciarlas...

—Ja 'u diu vosté.

—Si senyor: miri, á mi molts vegadas m' han comparat ab Judas, y may hi fet cas d' aquestas tonterias.

—Bè si: vosté no n' haurá fet cas; pero ¿vol dir que Judas si ho hagués sapigut, no s' hauria enfadat?

—Papá, pregunta un nen, ¿per quin motiu quan vá ressucitar Jesucrist vá presentarse tot justament á las tres Marias, avants de presentarse á cap altra persona?

—Perque com las tres Marias eran donas, vá creure qu' ellas esbombarian la feta primer que ningú.

Torna un senyor de cassar, y 's presenta á la senyora tot carregat de perdius, llebras y conills, que com de costum los havia comprat, per donarse importancia.

—¿Y tú has mort tot aixó? l' hi preguntava la senyora.

—¿Y donchs?

—¿Ab qué ho has mort?

—Ay, ay: ab l' escopeta.

—¿Ab l' escopeta? Si te l' has deixada á casa...
Lo senyor sense inmutarse respon:

—Y tens rahó: vel' hi aquí alló que jo trobava. Quan hi sigut al camp ho he dit: «Me sembla, Albert, que 't falta alguna cosa...»

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

M' agrada molt criar *primera*;
m' agrada beure *segona*
m' agrada al revés *tercera*
perque l' olla la fa bona.
No m' agrada fer cap mal
ni res que no siga just;
are tú si un xich *total*
pots mirar si ets del mèu gust.

UN TAPÉ Y F. Y DE T.

II.

¡Qué *tot* es la *dos primeral*!
Ha demanat *dos y quarta*
que menjaba en *dos tercera*:
per una noya soltera
no está bé que siga farta.

PAU SALA.

MUDANSA.

Una *tot* que tè poch anys,
ahir va tenir la *tot*
tot jugant de foradarse
una *tot* ab un punxó.

PARRELLISTA.

ENDEVINALLA.

Tinch llí sense ser de roba;
sonido y no soch cap cos,
molts m' aprenen de memoria,
per altres un cástich soch.

TABERNER.

TRENCA-CLOSCAS.

Manllet, Habana, Arbucias, Olot.
Ab las primeras lletras formar lo nom d' una ciutat.

PANXUT Y CALSAS CURTAS.

COMBINACIÓ NUMERICA.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin un total de 36.

ESCANYA-GATS.

ROMBO DE PARAULAS.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas horizontal y verticalment digan: la 1.ª ratlla una lletra; la 2.ª lo que tenim tots; la 3.ª un teatro; la 4.ª un riu y la 5.ª una lletra.

ANTONET TEIXIDO.

GEROGLIFICH.

QUIM
F A

Tisis
T
Merino.

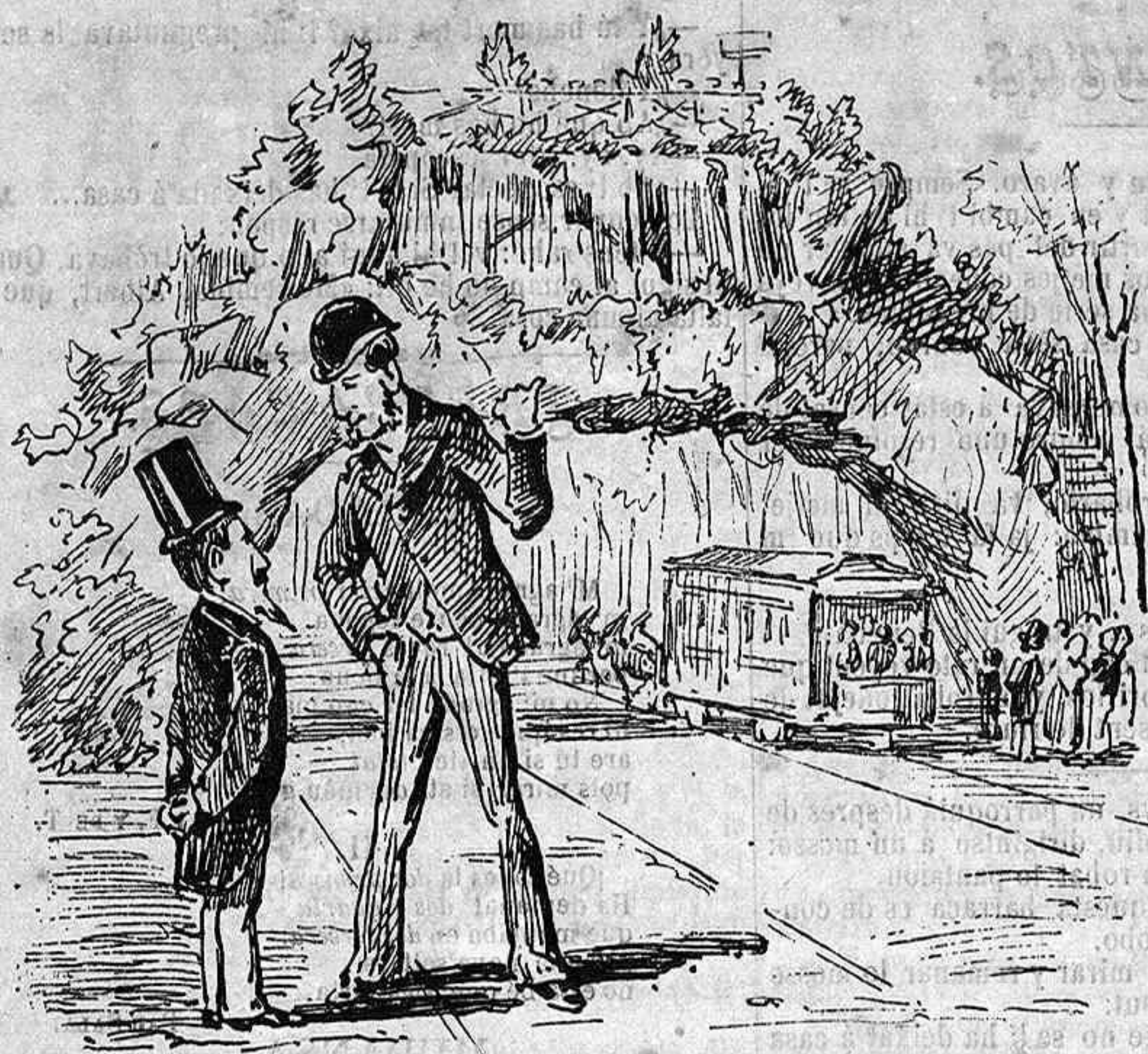
UN RATOLI.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.^a—*Le vi ta.*
2. IDEM 2.^a—*Ma ne la.*
3. ENDEVINALLA.—*Ganxet.*
4. GEROGLIFICH.—*Com més sabi es un home, més humil.*

RECORTS DE LAS FESTAS DE LA MERCÉ.

La Cascada d'el Passeig de Gracia.—Ja 'u véu, Sr. Fontseré: en sis dias l' hém feta, y no se 'ns esqueda!»

Lo mirall de l' escala del Principal.—«¡Passéu, home, passéu de una vegada!»

—Aquest xàfecli no l' havian anunciat en lo programa, Sr. Bartoméu.
—Una sorpresa, Bernat: son banys *gratuits* y *obligatorios*.

—¿Y las lluminarias de la Rambla?
—L' Ajuntament se las ha gastadas ab ciris á la Mercé.

¿Qui es més patum? ¿La Patum ó la comissió?—Un altre any á fora totes aquestas bestiesas!